הלכות הללו וסימנם בראשי תיבות **פז"ר קש"ב** – פייס, זמן, רגל, קרבן, שיר וברכה, שבהם חלוק שמיני עצרת מחג הסוכות, **אֲבָל לְעָנְיַן דִּין תַּשְׁלוּמִין** – השלמת הקרבנות למי שלא הביא קרבנותיו בתחילת הרגל, ודאי ששמיני עצרת **תַּשְׁלוּמִין דְּרֵאשׁוֹן הוּא** – המשכו של חג הראשון של סוכות ואפשר להשלים בו הבאת הקרבנות, **דְּהָא תְּנַן** (חגיגה ט.), **מִי שֶׁלֹּא חָג** – לא הקריב את חגיגתו **בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חַג, חוֹגֵג וְהוֹלֵךְ** – מביא את קרבנו **כָּל הָרֶגֶל כּוּלּוֹ, וְאַף בְּיוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן שֶׁל חַג** שהוא שמיני עצרת. ונמצא שבזה שמיני עצרת טפל לחג הסוכות, ולא מסתבר שיהא הטפל חמור מן העיקר לענין פרישה.

מוסיפה הגמרא לשאול: מנין שתיבת 'לכפר' האמורה במילואים באה ללמד על פרישה לכהן גדול קודם יום הכיפורים, **וְאִימָּא** שבאה ללמד על **עֲצֶרֶת** – חג השבועות, שבהן המקריב את קרבנות חג שבועות צריך לפרוש קודם לכן שבעה ימים, שכן עצרת דומה למילואים **דְּאַף בּוֹ פְּרִישַׁת שִׁבְעָה לְיוֹם אֶחָד הוּא** [ולכך אין לדחות כפי שדחינו (לעיל ב:) לענין פסח וסוכות שהם שבעה ימים]. מיישבת הגמרא: **אָמַר רַבִּי אַבָּא, דָּנִין** – למדים **פַּר אֶחָד וְאַיִל אֶחָד** הקרבים במוסף יום הכיפורים, **מִפַּר אֶחָד וְאַיִל אֶחָד** שהקריב אהרן ביום השמיני למילואים, **לְאַפּוֹקֵי עֲצֶרֶת** – להוציא חג השבועות שאין ללומדו ממילואים להצריך בו פרישה, כיון **דִּשְׁנֵי אֵילִים נִינְהוּ** – שמקריבים בו שני אילים עם שתי הלחם, ואינו דומה למילואים.

שואלת הגמרא: **הָנֵיחָא** – מובן יישובו של רבי אבא **לְמַאן דְּאָמַר** שקרבן מוסף **יוֹם הַכִּפּוּרִים, אַיִל אֶחָד הוּא** בלבד, כמו במילואים, **אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שְׁנֵי אֵילִים נִינְהוּ** כדלהלן, **מַאי אִיכָּא לְמֵימַר,** הרי אין דומה יום הכיפורים שיש בו שני אילים לשמיני למילואים שיש בו רק איל אחד, ובמה עדיף ללמוד יום הכיפורים ממילואים ולא עצרת ממילואים. והיכן מצינו שנחלקו בכך, **דְּתַנְיָא** בתורת כהנים (אחרי מות פ"ב), **רַבִּי אוֹמֵר, אַיִל אֶחָד** בלבד היה **הוּא** לקרבן ציבור ביום הכיפורים, ואף שנאמר בפסוקים שני פעמים, אין זה חיוב שני אילים, אלא הוא האיל **הָאָמוּר כָּאן** – בסדר עבודת יום הכיפורים (ויקרא טז ה), **הוּא** אותו איל **הָאָמוּר בְּחוּמַּשׁ הַפְּקוּדִים** [–ספר במדבר] בסדר מוספי יום הכיפורים (במדבר כט ח). **רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, שְׁנֵי אֵילִים** נפרדים **הֵם, אֶחָד הָאָמוּר כָּאן** – בסדר עבודת יום הכיפורים, לחובת היום, **וְאֶחָד הָאָמוּר בְּחוּמַּשׁ הַפְּקוּדִים** לקרבן המוספין. ואם כן לשיטת רבי אלעזר ברבי שמעון שביום הכיפורים הקריבו שני אילים, מדוע למדים יום הכיפורים ממילואים, ולא חג השבועות ממילואים, הרי אף יום הכיפורים אינו דומה למילואים שהקריבו בו איל אחד.

משיבה הגמרא: **אֶפִילּוּ תֵּימָא כְּרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן**, יש ללמוד ממילואים חיוב פרישה קודם יום הכיפורים ולא קודם חג השבועות, שהרי **הָתָם** ביום כיפור **חַד** – איל אחד בלבד בא **לְחוֹבַת הַיּוֹם** [ואינו נקרא מוסף], **וְחַד** איל קרב **לְמוּסָפִין** כדלעיל, ויש לנו ללמוד יום הכיפורים ממילואים שכן ביום כיפור יש רק איל אחד למוספין כמו במילואים שקרב איל אחד, **לְאַפּוֹקֵי עֲצֶרֶת דְּתַרְוַיְיהוּ** – שני האילים **לְחוֹבַת הַיּוֹם נִינְהוּ** שבאים על שתי הלחם, ואם כן אינו דומה למילואים שהיה בהם רק איל אחד.

שואלת הגמרא: **וְאִימָּא** שתיבת 'לכפר' באה ללמד שצריך להפריש את הכהן המקריב קרבנות של **רֹאשׁ הַשָּׁנָה**, ודומה הוא למילואים **דְּפָרִישַׁת שִׁבְעָה לְיוֹם אֶחָד הוּא.** משיבה הגמרא: **אָמַר רַבִּי אַבָּהוּ, דָּנִין** ולמדים **פַּר וְאַיִל** שמקריב כהן גדול ביום כיפור **מִשְּׁלּוֹ** – מממונו, **מִפַּר וְאַיִל** שהקריב אהרן במילואים שאף הם היו **מִשֶּׁלּוֹ, לְאַפּוֹקֵי** [–להוציא] **עֲצֶרֶת וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה** שפר ואיל הקרבים בהם **דְּצִיבּוּר נִינְהוּ** – מממון הציבור נקנים, ואינם דומים למילואים.

שואלת הגמרא על יישובו של רבי אבהו: **הָנֵיחָא** – זה נכון מה שאמר שהפר והאיל שהקריב אהרן במילואים היו מממונו, רק **לְמַאן דְּאָמַר** שכל מקום שכתוב בתורה 'קח לך' כמו בקרבן המילואים שנאמר (במדבר ט ב) 'וַיֹּאמֶר אֶל אַהֲרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה', פירושו קח **מִשֶּׁלְּךָ** – מממונך,

---

אגרות קודש

ב"ה, ימי חנוכה, ה'תש"כ

ברוקלין, נ.י.

שנת המאתים להסתלקות הילולא של הבעל שם טוב ז"ל

שלום וברכה!

מאשר הנני קבלת מכתבו ממוצש"ק.

ויהי רצון אשר כתוכן והתעוררות ימי חנוכה אלו, שענינם הדלקת הנרות, הנרות שהם לעולם, אל מול פני המנורה, וכל הברכות שאינן בטלין לעולם (ראה רמב"ן ריש פ' בהעלותך), והלכה כב"ה דמוסיף והולך מוסיף ואור.

הנה כן יהי' בהפעולות בקדש במשך כל השנה להוסיף בנר מצוה ותורה אור, ובנר ה' נשמת אדם של עצמו ושל הזולת, מתוך שמחה, ותהיינה הפעולות חדורות אור וחיות הנפש, מוארה באור פנימיות תורתו יתי', הנמשכת מבחי' פנימיות ועצמות אוא"ס ב"ה (עיין אגרת הקדש של כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, נדפסה בהיום יום י"ט כסלו).

בברכה לבשו"ט בכל האמור ולחנוכה שמח,

מ. שניאורסאהן

וְכן במקום שנאמר 'עֲשֵׂה לְךָ' כגון 'עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף' (במדבר י ב) פירושו עשה מִשֶּׁלְךָ, שלדבריו אכן הפר והאיל של המילואים היו משלו, לכך למדים רק את יום הכיפורים, אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שאף במקום שכתוב לשון 'לך' הכוונה מִשֶּׁל צִבּוּר, והפר והאיל של המילואים לא באו מממונו של אהרן, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר, מדוע אין למדים ראש השנה ממילואים, הרי בשניהם הקרבנות משל ציבורא. והיכן מצינו שנחלקו בכך, דְּתַנְיָא, כאשר נאמר בתורה 'קַח לְךָ', כגון במלואים ובקטורת (שמות ל לד), פירושו מִשֶּׁלְךָ, וְכן כשכתוב 'עֲשֵׂה לְךָ' כגון בחצוצרות, פירושו מִשֶּׁלְךָ, אבל כאשר כתוב 'וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ', כגון בשמן זית למנורה (שמות כז כ), היינו מִשֶּׁל צִבּוּר, דִּבְרֵי רַבִּי יאשִׁיָּה. רַבִּי יוֹנָתָן אוֹמֵר, בֵּין 'קַח לְךָ' בֵּין 'וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ' פירושם מִשֶּׁל צִבּוּר, וּמַה תַּלְמוּד לוֹמַר – מדוע נאמר 'קַח לְךָ', בלשון יחיד, אלא לרמז שאומר הקדוש ברוך הוא בְּכָבְיכול – אילו היה ציבור יכול להתכפר בקרבן של יחיד או אז מִשֶּׁלְךָ אֲנִי הייתי רוֹצֶה יותֵר מִשֶּׁלָּהֶם, לפי שאינם עושים רצוני, אבל למעשה קח משל ציבור לפי שהם קרבנות ציבור. אַבָּא חָנָן אָמַר מְשׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר, מצינו סתירה בכתובים מממונו של מי נבנה הארון אם משל משה או משל ציבור, שכן כָּתוּב אֶחָד אוֹמֵר 'וְעָשִׂיתָ לְךָ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים' (שמות כה י), וְכָתוּב אֶחָד אוֹמֵר 'וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים' (דברים י א), אלא ודאי הארון נבנה משל ציבור, ושינוי הלשון לרמז בא, כָּאן – הפסוק 'ועשו' נאמר בִּזְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מָקוֹם, ולפיכך נקראת העבודה על שמם, ואילו כָּאן – הפסוק 'ועשית לך' נאמר בִּזְמַן שֶׁאֵין עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מָקוֹם. ונמצא שלדעת רבי יונתן קרבנות המלואים היו משל ציבור, ומדוע אין למדים מכך להצריך פרישה לעבודת קרבנות ראש השנה שגם הם משל ציבור.

מתרצת הגמרא: עַד כָּאן לֹא פְּלִיגִי – לא נחלקו רבי יאשיה ורבי יונתן אֶלָּא בִּקְיחוֹת דְּעַלְמָא וַעֲשִׂיוֹת דְּעַלְמָא – בסתם קיחות ועשיות האמורות בתורה, כלומר, קִיחוֹת דְּעַלְמָא, כגון 'קַח לְךָ פָּמִים' (שמות ל לד) שבענין הקטורת, עֲשִׂיוֹת דְּעַלְמָא, כגון 'עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף' (במדבר י ב), שאין מוכח מן המקראות משל מי לקחתם, אֲבָל הָנָךְ במילואים וביום הכיפורים, הרי המקרא פָּרַשׁ קָא מְפָרֵשׁ את דבריו דְּמִשֶּׁלְךָ הוּא, שהנה, בְּמִלּוּאִים, מִכְּדֵי כְּתִיב 'וְאֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קְחוּ שְׂעִיר עִזִּים לְחַטָּאת' בלשון רבים, ואם כן 'וַיֹּאמֶר אֶל אַהֲרֹן קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת' שנאמר לפניו, לָמָּה לִי – למה שינו בו הלשון לכתוב 'קח לך' בלשון יחיד, אלא שָׁמַע מִינָּהּ שכוונת הכתוב 'קַח לְךָ' מִשֶּׁלְךָ הוּא. וכמו כן בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים, מִכְּדֵי כְּתִיב בתחילת הפרשה (ויקרא טז ג,ה) 'בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן בָּקָר לְחַטָּאת וְגוֹ', וּמֵאַת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת, הרי שהפר הקרב ביום הכיפורים הוא קרבנו של אהרן, ואם כן מה שנאמר אחריו (שם טז ו) 'וְהִקְרִיב אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ', לָמָּה לִי תיבות 'אשר לו', הלא כבר נלמד כן מתחילת הפרשה, אלא שָׁמַע מִינָּהּ 'אשר לו' הנאמר ביום הכיפורים פירושו מִשֶּׁלּוֹ הוּא. ובזה כולם מודים. נמצא שיום הכיפורים דומה למילואים שבשניהם הקרבן משל הכהן המקריב, אבל ראש השנה אינו דומה למילואים משום שקרבנותיו משל ציבור הם.

מביאה הגמרא יישובים נוספים מדוע ה'לכפר' מלמד דווקא על פרישה לעבודת יום הכיפורים: רַב אַשֵׁי אָמַר, דָּנִין יום הכיפורים שבו מקריב הכהן הגדול פַּר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעוֹלָה, ממילואים שאף בו הקריב אהרן פַּר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעוֹלָה, לְאַפּוֹקֵי [–להוציא] רֹאשׁ הַשָּׁנָה וַעֲצֶרֶת, דְּתַרְוַיְיהוּ – האיל והפר הקרבים בהם עוֹלוֹת נינהו. רָבִינָא אָמַר, דָּנִין את יום הכיפורים שבו העֲבוֹדָה היא בְּכֹהֵן גָּדוֹל מִשמיני למלואים שאף בו העֲבוֹדָה היתה בְּכֹהֵן גָּדוֹל, כנאמר (ויקרא ט ח) 'וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל הַמִּזְבֵּחַ', לְאַפּוֹקֵי כּוּלְּהוּ קוֹשְׁיָיתָךְ – להוציא כל הקושיות שלעיל מראש השנה, עצרת, רגלים ושמיני עצרת, שאין למדים עליהם להצריכם פרישה, משום דִּלְאו עֲבוֹדָה בְּכֹהֵן גָּדוֹל נינהו, שקרבנותיהם כשרים בכהן הדיוט.

וְאִיכָּא דְּאָמְרֵי שֶׁאָמַר רָבִינָא בנוסח אחר, דָּנִין יום הכיפורים שבו העֲבוֹדָה תְּחִלָּה משמיני למלואים שאף בו העֲבוֹדָה תְּחִלָּה, לְאַפּוֹקֵי הָנֵי – להוציא ראש השנה, שבועות, רגלים ושמיני עצרת דִּלְאו תְּחִלָּה נינְהוּ. מפרשת הגמרא: מַאי עבודה תְּחִלָּה, אִילֵּימָא שהכוונה תְּחִלָּה בְּכֹהֵן גָּדוֹל – שעבודת יום הכיפורים היא הראשונה מקרבנות ציבור שבמשכן שציותה עליה התורה שתיעשה בכהן גדולד, ודומה למלואים שהיא העבודה הראשונה מעולם שנעשית בכהן גדול, אם כן הַיְינוּ דַּמַּיְיתָא – זהו כלשון הראשון בדברי רבינאה. אֶלָּא הכוונה שלמדים יום הכיפורים שבו הָעֲבוֹדָה היא תְּחִלָּה בַּמָּקוֹם – ראשונה בקודש הקדשים שהוא מקום שלא עשו בו עבודה קודם לכן, מִשמיני למילואים שאף בו הָעֲבוֹדָה שנעשתה היתה תְּחִלָּה בַּמָּקוֹם – במזבח החיצון.

חוזרת הגמרא לדון בלימוד לדין פרישה שבעה ימים בפרה וביום הכיפורים: כִּי אָתָא [–כשבא] רַב דִּימִי מארץ ישראל לבבל אָמַר, רַבִּי יוֹחָנָן מַתְנִי חָדָא – למד דרשה אחת בלבד ממילואים, ואילו [רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי] מַתְנִי תַּרְתֵּי – למד מכך שתי דרשות. רַבִּי יוֹחָנָן מַתְנִי חָדָא, 'לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר' אִלּוּ מַעֲשֶׂה יוֹם הַכִּפּוּרִים שהם צריכים פרישה כמילואים, ואינו דורש מכאן לרבות פרישה אף בפרה. [וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי] מַתְנִי תַּרְתֵּי, 'לַעֲשֹׂת' אִלּוּ מַעֲשֶׂה פָּרָה, 'לְכַפֵּר' אִלּוּ מַעֲשֶׂה יוֹם הַכִּפּוּרִים, שבשניהם צריך לפרוש שבעה ימים קודם עשייתם כמו במילואים.

מקשה הגמרא: כיצד יתכן שרַבִּי יוֹחָנָן מַתְנִי חָדָא, וְהָא אָנָן תְּנַן – והרי שנינו דין פרישה בשניהם, שכן שנינו שִׁבְעַת יָמִים קוֹדֶם יוֹם הַכִּפּוּרִים מפרישין כהן גדול מביתו, וְכן שנינו שִׁבְעַת יָמִים קוֹדֶם שְׂרֵיפַת הַפָּרָה מפרישין כהן השורף את הפרה מביתו. מתרצת הגמרא: דין פרישה בפרה אדומה אינו מן התורה אלא זהו מַעֲלָה וחומרא בְּעֲלָמָא, שמשום הקולות שנהגו במעשה הפרה לעשותה בכהן טבול יום הנהיגו בה חומרא זו.

מקשה הגמרא: איך אמר רב דימי שרבי יוחנן סבר שאין למדים פרה ממילואים, וְהָא אָמַר רַבִּי מְנַיּוּמִי בַּר חִלְקִיָּה, אָמַר רַבִּי מָתְנְיָא בַּר חִלְקִיָּה, אָמַר רַבִּי אִידִי אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, 'כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה, צִוָּה ה' לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם', ודרש 'לַעֲשׂוֹת' אִלּוּ מַעֲשֶׂה פָּרָה, 'לְכַפֵּר' אִלּוּ מַעֲשֶׂה יוֹם הַכִּפּוּרִים. ומבואר בזה שרבי יוחנן למד ממילואים אף על פרישה למעשה פרה. מתרצת הגמרא: הַהוּא – מה שאמר רב מניומי בשם רבי יוחנן שלמדים פרה ממילואים, אין זה דעת רבי יוחנן עצמו, אלא רבי יוחנן אמר כן משמו דְּרַבֵּיהּ – של רבו, דְּרַבִּי אָתָא [–כשבא] רָבִין, אָמַר בשם רַבִּי יוֹחָנָן מִשּׁוּם רַבִּי יִשְׁמָעֵאל רבו, 'לַעֲשׂוֹת' אִלּוּ מַעֲשֶׂה פָּרָה, 'לְכַפֵּר' אִלּוּ מַעֲשֶׂה יוֹם הַכִּפּוּרִים.

מביאה הגמרא דעה נוספת מהיכן למדים פרישה קודם יום הכיפורים: אָמַר לֵיהּ רֵישׁ לָקִישׁ לְרַבִּי יוֹחָנָן, מֵהֵיכָא קָא יָלְפַתְּ לָהּ – מהיכן למדת דין פרישה לפני עבודת יום הכיפורים, מִמִּלּוּאִים, אם כן היה להם להיות שוים בדיניהם, אִי מָה מִּלּוּאִים כָּל דִּין הֶכְתֵּב בָּהֶן מֵעֶכֶב בָּהֶן אף בדיעבד, שאם לא פירש קודם העבודה אינו יכול לעבוד, אַף הָכָא נַמִּי – גבי יום הכיפורים גם צריך להיות הדין שֶׁכָּל הֶכְתֵּב בָּהֶן מֵעֶכֶב בָּהֶן אף בדיעבד, ואם לא פירש קודם יום הכיפורים לא יוכל לעבוד. וְכִי תֵּימָא – ואם תשיבני שאכן הָכִי נַמִּי ביום הכיפורים הפרישה מעכבת, וְהרי מוכח לא כן, דְּהָתְנַן במשנתינו, וּמַתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אַחֵר תחתיו שמא יארע בו פסול טומאה, וְלֹא קָתָנֵי – ולא כתוב שֶׁמַּפְרִישִׁין את הכהן האחר, הרי שאותו כהן יוכל לעבוד תחתיו אף בלא שפירש מביתו קודם לכן, ומוכח שאין ההפרשה מעכבת בדיעבד. וְכִי תֵּימָא – ואם תשיבני שאכן מַאי – מה ששנינו מַתְקִינִין הכוונה מַפְרִישִׁין, ואף הכהן השני צריך הפרשה כיון שהיא מעכבת, לא יתכן לפרש כך, שאם כן לֵיתְנֵי אוֹ אִידֵי וְאִידֵי – או בשניהם בכהן גדול ובכהן המחליפו יכתבו לשון מַתְקִינִין, אוֹ אִידֵי וְאִידֵי – בשניהם יכתבו לשון מַפְרִישִׁין, וממה שלגבי הכהן המחליף שינו ונקטו לשון 'מתקינין' מוכח שאין צריך להפריש אותו, ומדוע אין פרישה מעכבת בו כפי שמעכבת במילואים.

אָמַר לֵיהּ רבי יוחנן לריש לקיש, אֶלָּא מַר מֵהֵיכָא יָלֵיף לָהּ – מהיכן הנך למד דין פרישה קודם יום הכיפורים. אָמַר [לֵיהּ] ריש לקיש, למדים דין זה מִסִּינַיי, שלאחר מתן תורה משה פירש קודם שעלה למחנה שכינה שבמרום כדי לקבל את הלוחות, דִּכְתִיב (שמות כד טז), 'וַיִּשְׁכֹּן כְּבוֹד ה' עַל הַר סִינַי וַיְכַסֵּהוּ הֶעָנָן שֵׁשֶׁת יָמִים, וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה

המשך בעמוד קיד

1 **בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי**', ולכאורה יש יתור בפסוק, **מִכְּדֵי כְּתִיב** בסוף הפסוק
2 **'וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי'**, אם כן **מַאי 'שִׁשַּׁת יָמִים'**, הלא אם
3 קרא למשה ביום השביעי ודאי שקדמו לו ששה ימים בהם כבוד
4 ה' היה על ההר ולא נקרא אליו, אלא מקרא **וְהָא אֲבָּה** ללמד
5 יסוד וכלל **שֶׁכָּל הַנִּכְנָס בְּמַחֲנֵה שְׁכִינָה טָעוּן פְּרִישַׁת שִׁשָּׁה**, שכשם
6 שמשה הופרש ששה ימים על ידי הענן שביסהו, כך כל הנכנס
7 למחנה שכינה טעון פרישה קודם לכן, ובכלל זה כהן גדול קודם
8 כניסתו לקודש הקדשים.
9 שואלת הגמרא: **וְהָא אֲנַן שְׁבָעָה הֲנַן** – הרי שנינו במשנתינו שצריך
10 הכהן גדול לפרוש שבעה ימים, ולא ששה ימים כפי שהיה בסיני.
11 מיישבת הגמרא: **מַתְנִיתִין** שהצריכה פרישה גם ביום השביעי
12 כשיטת **רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתֵירָא הִיא, דְּחַיֵּישׁ**